

У безодні мовчання одвічній...

Марина Соколян

У безодні мовчання одвічній
До пори зачаїлась луна —
Заирнула в зіниці криничні
І лишилась, припавши до дна.
Я з'явлюся з ключами надвечір
На заключний концерт німоти,
Де, запнувшись у дрантя старече,
Навісніють на сцені чорти.
Третім дзвоником дзвін стоголосий
Увірветься до світлих палат,
Щоб відлуння в садах розійшлося,
Там, де яблук терпкий аромат.